

Mit akar a dákoromán fajelmélet a magyaroktól?

Történelemhamisítás – fondorlatokkal

Hisztérikus kifakadások, sovén áskálódások harsognak ismét Bukarestben a hatalom csúcsán, hogy lehetetlenné tegyék a magyar státustörvényt. Ám hiábavaló lenne keresni, kutatni arrogáns igyekezetük okát. Ugyanis nem maga a kedvezménytörvény, hanem a kedvezményezettek bosszantják őket. Egyszóval: gyűlölik a magyarokat.

Vajon mi ennek az évszázados elvakult magyarellenességnek, az ultranacionalista román magyargyűlöletnek az indítóoka, a forrása? Hiszen ez a fajta román áskálódás és ármány az egykori kis és nagy antant összejátékával egyszer már majdnem leterítette Magyarországot Trianonban. Most pedig minden eszközzel, arcátlanul akadályozzák, hogy némiképpen orvosoljuk Trianon egyik tragikus következményét, hogy végre helyreállítsuk a magyar nemzet több mint 80 éve lerombolt lelki és szellemi egységét, hogy segíthessünk az általuk galádul nyomorgatott, kifosztott és ma is terrorizált véreinket.

A román politikai elit a szélsőségesen nacionalista román nemzeti ideológiával, a dákoromán eredet hamis legendájával már másfél évszázada arra törekszik, hogy mindenféle történelmi torzításokkal, hazugságokkal, rafinált koholmányokkal, cselszövésekkel és választékos diplomáciai fondorlatokkal előnyös látszatot és helyet biztosítson Romániának az európai történelemben és civilizációban. Ugyanakkor ezzel a dogmává merevedett tévtannal igyekeznek igazolni hatalmas magyar területek jogtalan megszerzését Trianonban, majd azt követően, különösen napjainkban, a megtartását, ahogy ők mondják, az idők végezetéig. Ennek a román nacionalizmusnak lételeme a mások fölötti uralom érvényesítése, az állandó ellenségkép, az üldözési mánia és a féktelen magyargyűlölet. Borzasztóan nyugtalanítja őket, iszonyatosan félnek attól, hogy netán visszaköveteljük elcsatolt területeinket. Nincs egy nyugodt pillanatuk emiatt. Ezért gyűlölnék bennünket, amiket kiraboltak, akik ellen már több mint 80 éve emberiség elleni bűnöket követnek el. Az újra és újra fellángoló, mesterségesen szított magyarellenességgel és propaganda-hadjáratokkal – mint legutóbb a magyar kedvezménytörvényre válaszolva – természetesen a román társadalom súlyos gondjait és elkésérítő állapotát is szeretnék takargatni.

A dákoromán nacionalista ideológia minden eddigi román társadalmi rendszert túlélt, legyen az fasiszta, kommunista, feudális, kapitalista, királyság, diktatúra vagy köztársaság, és megmaradt az egyedüli uralkodó eszmének, amelyet valamennyi politikai párt és mozgalom magáénak vall.

A magyarellenes gerjedelmeket a román politikusok szüntelenül ébren tartják, szüntelenül serkentik és eltúlozzák. *Caesescu* is a magyar veszélyre hivatkozva folytatott rasszista, népnyzó politikát. Romániában a gazdasági, politikai kudarcok és a kiábrándító szegénység csupán másodrendű gondnak számít, a kiagyalt, képzeletbeli magyar veszélyhez képest. Ez nemcsak a műveletlen *Georgehe Funar* és a rasszista *Vadim Tudor* mindennapi politikája, hanem az uralkodó román elité is. Ez a furcsa román történelem kifejezetten visszahúzza Romániát és egyre inkább akadályokat gördít európai szereplésének útjába. Persze nem a valóságos történelmük, hanem amit a román elit kitalált, kiagyalt magának. Ez a dákoromán sovíniszta nemzeti ideológia ugyanis az önáltató felsőbbrendűség és a gyötrő alsóbbrendűség sajátos román keveréke.

Tőkés László püspök szerint az erdélyi magyarság abba az állapotába érkezett, amikor számára a „lenni vagy nem lenni” a tét: „Ha ezzel nem számolunk, az egyet jelentene az összmagyaróság pusztulásával, mivel az erdélyi magyarság fölszámolása után a trianoni Csonka-Magyarország végveszélye következik Ezt kell megelőznünk! Különben eltűnünk az európai nemzetek társaságából” – figyelmeztet *Tőkés püspök*.

Raffay Ernő történésszel erről a román nemzeti tévhitről beszélgetünk: „A dákoromán kontinuitás román nacionalista ideológia, amely egyébként hasonlít a szlovákok Nagy-Morva Birodalomról szóló hamis elképzeléseikhez, tulajdonképpen politikai célokból létrehozott áltudományos érvrendszer, amelynek éppen a tudományos érvei hiányoznak, mert sem régeszeti, sem nyelvészeti bizonyítékaik nincsenek. Egy román nyelvész szerint csupán hat dák jövevényszavuk van, amiből három biztosan dák, de a másik három talán, ki tudja? Egyéb argumentumaik nincsenek. A német, a magyar, a brit és az amerikai tudósok ezt már régen megcáfolták. Újabban román történészek szájából Bukarestben is elhangzik egy-egy ellenérv. Egyszóval itt nem olyan tudományos elméletéről van szó, amit tudományos érvekkel kellene meghazudtolni. Ez egyébként már megtörtént az elmúlt 80-90 vagy 100 évben. A dákoromán elmélet olyan hamis ideológiát terjesztő tévtan, amelynek hazug érvrendszere réges-régen, már a trianoni tragédia előtti évtizedekben is alattomos politikai célokat, így a magyarok nélküli homogén Románia megteremtését, Erdély és Kelet-Magyarország Romániához való csatolását szolgálta.”

Nyilvánvaló, hogy az etnogenezis, a származástudat és az eredetkérdés minden nép történetének alapkérdése, a nemzeti önérzet kútforrása.

Nézzük, miről is szól a dákoromán kontinuitás vagy folytonosság elmélete?

A Balkánról, a mai Albánia térségéből lassan észak felé vonuló romanizált vlach (oláh) pásztornépeség előfutárai a XIII. században jelennek meg először Erdély földjén. Honfoglaló őseink viszont már a IX. században megtelepedtek a Kárpát medencében, így Erdélyben. A XVIII. században Micu-Klein görög katolikus püspök által kifundált dákoromán teória szerint „a románok az Erdélyt ősidők óta birtokló dákokkal összevegyült világhódító rómaiak egyenes leszármazottjai” A 150 éves Római uralom 271-ben ért véget. Közben a római légiósok szinte teljesen kiirtották a dákokat, ám a hamis román történelemfelfogás szerint, alig másfél évszázad alatt, a leigázott dákok, összevegyülve a hódító rómaiakkal, átvették a római katonák nyelvét, vagyis romanizálódtak. A legenda szerint tehát ez az újn nyelvű, de régi népeségű romanizált dákság később a csodával határos módon átvészelte a népvándorlás viharos évszázadait, dacolt a honfoglaló magyarság terjeszkedésével és dákorománosságát több mint egy évezreden át – önálló államiság nélkül is – úgy tudta megőrizni, átmenteni, hogy erdélyi jelenlétéről egyetlen elfogadható, minden kétséget kizáró tudományos bizonyítékkal nem rendelkezik. Kosztin Árpád kolozsvári történész „A dákoromán legenda” című könyvében bebizonyítja, hogy a romanizált dákok által emelt templomokról, kultuszhelyekről nem tud semmit sem a román, sem a nemzetközi régészet és szakirodalom. Az első templomleletek, nyomok a XIII. és XIV. századból ismeretesek, méghozzá attól kezdve, hogy a vlachok (oláhok), a későbbi románok, átlépték a Kárpátok hágóit.

Római történetírók, mint Dio Cassius és Eutrópius szerint Traianus egész Dacia dáko férfilakosságát kiirtotta. Helyébe a Római Birodalomból új lakosokat telepített. A Daciában állomásozó római hadsereg igen vegyes nemzetiségű volt. Csak a parancsnokok és tisztségviselők voltak itáliaiak. Az újonnan betelepített lakosság sem volt tiszta latin nyelvű népesség. Szíriától kezdve minden tartományból egybegyűlt városi, bányász és kereskedő lakosok voltak, akik nem vagy nem tisztán beszélhettek latinul. Így a dákok aligha tanulhatták volna meg a római katonáktól az itáliai latin beszédet.

A Római Birodalom bukása után Dácia Traiano a barbárok zsákmánya lett több mint hatszáz évig. Erdély felett az ötödik századig a gótok uralkodtak. A hunok támadása megsemmisítette birodalmukat: nyugati és keleti gótokra osztotta őket. Birodalmuk felbomlása után Erdély a gepidák, később a longobárdok birtokába kerül. A 6. század második felétől a ma-

gyar honfoglalásig az *avaroké* a terület. Erdélynek a 271-ben kivonult rómaiak után itt élő minden népéről vannak feljegyzései. A dákokról azonban a krónikák nem tesznek említést. A 9. században a honfoglaló magyarok Erdélyben a hegyes vidék peremén államiság nélküli szláv lakosságot talált.

A hegyipásztor vlach (oláh) törzseket a tatárjárás után 1284-1300 körül IV. (Kun) László királyunk telepítette Máramarosba. Ezt követően Nagy Lajos király uralkodása alatt a betelepülő vlachok száma jelentősen növekedett.

A XIII-XVI. században a magyar birodalommal szomszédos két vlach vajdaság: Havasalföld és Moldva vajdái megszakításokkal hűbéresei (vazallusai) voltak a magyar királyoknak, olykor Erdély királyi tisztviselőinek is.

Így tehát az egész dákoromán folytonosság, amelyet a tudomány köntösébe bújva a román propagandagépezet igyekszik elhitetni a világgal, miképpen Caeusescu, a Kárpátok géniusza is tette, nem más, mint áldokumentumok, történelemhamisítások szálnalmas gyűjteménye, amellyel mindenáron bizonyítani, igazolni szeretnék az elrabolt hatalmas magyar területek feletti román történelmi jogfolytonosságot, valamint e területek becstelen megszerzését Trianonban és megtartását napjainkban. A román kormányok, külügyminisztériumok, Antonescuk, Grozák és Ceausescuk ezzel a hazug eredetmondával becsapták, rászedték és még napjainkban is sajnos meg tudják tévesztetni a hiszékeny politikusokat és a nemzetközi közvéleményt.

Erről a dákoromán mentalitásról a Panorámában ironikusan így szólt a neves román költő, Mircea Dinescu:

„A magyarok valóban ellenálltak az oroszoknak már 1956-tól kezdve, amikor a magyarok vérüket adták a szabadságért. Mi románok, inkább mindent csak színleltünk. Talán azért, mert olyan volt a történelmünk, hogy például, amikor jött a török, kaftánt öltöttünk, turbánt tettünk a fejünkre, de persze megmaradtunk jó román fiúknak. Ti, magyarok, pasák alattvalói is voltatok. Mi nem, mi megtartottuk még a templomainkat is. De ez mind-mind firnyákság, rafinéria volt. Mi a történelmünk során mindig megpróbáltunk ravaszkodni. Meglehet, hogy ez egyfajta természet adta tehetségünk is. De ami az előnyünk, az egyúttal a hátrányunk is. Ez az a *balkánizmus*, amely egy adott pillanatban túlmege minden határon. Nos, valami ilyesmi történt Romániával, amikor megszabadultunk Ceausescutól, mert az akkori eufória közben ugyan ki ragadta meg a hatalmat, na ki? A kommunista párt második vonalának apparatcsikjai. Iliescu úr például soha még csak álmodni sem mert volna arról, hogy egy napon a kapi-

talista Románia elnöke lehet. *Iliescu* a Román Kommunista Párt első titkára akart lenni, és mi is így gondoltuk: ez az *Iliescu* jó első titkár lesz majd, színházba is jár, szóval nem a legszörnyűbbek közé tartozik. Ő már egy kicsit mosdottabb ember, kicsit tisztább, még a művészekkel is szóba áll. Na, aztán mi történt? Ő ma Románia elnöke. Ez a román fifika!”

Erről a román nemzeti ideológiáról és az elmúlt másfél évszázadban kialakított sajátos román diplomáciai és politikai manőverekről és furfangról kérdeztem *Tőkéczki* László egyetemi docenst:

„A dákoromán elmélet, ez a hipotézis természetesen nem azokban a román fejedelemségekben, Moldvában vagy Havasalföldön született, ahol nem voltak nyugati típusú iskolák és intézmények. Ugyanis a román egyház keleti, amelynek szoros ortodox kapcsolatai vannak. Tehát egyszerűen fel se vetődhetett, hogy ott a római eredetre, a latinitás ötletére építsenek valamilyen nemzettudatot. Ezt a hamis eredetlegendát az ellenreformáció idején Erdélyben létrejött görög katolikus egyház találta ki. De ezáltal, hogy az ötlet Erdélyben született, rögvest imperialista román nemzeti eszmévé vált, hiszen kimondta, Erdély az igazi dákoromán eszmeörnek a közepe és központi területe. A románok azt állítják, hogy őseik innen, Erdélyből sugároztak ki, ami ellentmond a valóságos történelemnek: hiszen a románok a XIII. században a Balkánról érkeztek Erdélybe. Kétszáz éve folyik erről a vita, de igazából a román kisembert ez nem érdekli. Ilyen helyzetekben az emberek megtanulják, mint a kivárás, a cselszövés és a háttérmunka művészetét: a szavakkal ezt mondom, a valóságban pedig azt teszem. A legfontosabb az erőviszonyok kíméletlen érvényesítése: akkor kell az igazságra hivatkozni, amikor gyenge vagy, amikor pedig erős vagy, kész helyzetet kell teremteni és akkor mese nincs! Ez sajátos román kultúra.”

Lucian Boia román történész szerint „a román társadalom jelenlegi problémája nem csupán abban áll, hogy mennyire bonyolódott bele a történelmi imaginárius, képzelt játékba. Ugyanis nincsen olyan társadalom, amelynek ne volnának alapító mítoszai, hősei, egységjelképei. Romániában az a probléma, hogy a román történelem kitalált képzeletbeli struktúrái nagy fáziskésésben vannak a nyugat-európai kultúrához és gondolkodáshoz képest. A kommunizmus pedig átvette és túlfűtötte a XIX. századi hamis mitológiát és úgy hagyta ránk.

Romániában a hazafiaskodó diskurzusok legfeljebb »belső használatra« valók, ha ugyan még remélhetik *Iliescu*ék, hogy továbbra is ezzel takargassák a román társadalom siralmas állapotát. Ámde ezzel semmit sem érnek el külföldön, ellenkezőleg csak lejáratták magukat.

Nem a múlt, a hazug történelmi legendák kijavított és felnagyított változata szerezhethet számunkra helyet a világban, hanem saját történészi minőségünk, az a képességünk, hogy értelmesen tudjunk tárgyalni a manapság vitatott kérdésekről. Míg a nacionalizmus kibogozhatatlan konfliktusokba taszít bennünket, az ősrögösség, a nacionalizmus sajátos román változata nem kevésbé aggasztó irányba viszi el az országot. A nacionalizmus velejárója a mások fölötti primátus érvényesítése. A román ősrögösség pedig odáig fajul, hogy szinte tudomást sem vesz másokról, alámerül a maga külön világába, amely gyakorlatilag kilép a történelemből” – vallja *Lucian Boia*.

A román történész szerint a román történetírásban ma olyan kritikai felülvizsgálatra volna szükség, amely nem kerülheti meg a képzeletbeli, kitalált legendák és a valóságos történelem közötti konfliktust. Ugyanis a román politikai vezetők manapság mesterségesen eltúloznak, felpuffasztanak bizonyos történelmi és politikai mitológiákat, amelyekkel kirakati-patriotizmusuk ellenére, még inkább eltávolítják Romániát Európától. Mivelhogy az önkényuralmat hirdető és idegengyűlöletet sugalló sovén román legendákkal és az azokra épülő hivatalos román nemzetpolitikával aligha lehet bejutni Európába, a NATO-ba, nem is beszélve az Európai Unióról.

Lucian Boia rámutat, hogy „a román nemzettudat a *nemzetállam* eszményéhez kapcsolódik, amely valamiféle csalóka eleve elrendeltetésből több évezredes történelmet hitelesítene”. Az alapító mítoszokat átdolgozták úgy, hogy a legendabeli terület szinte azonos legyen a tervbe vett Nagy-Romániával. A románok számára Dacia akkor vált jelképpé, amikor a Románia-elnevezés még nem is létezett. Érdemes megjegyezni, hogy a XIX. század derekáig még nem volt olyan kifejezésük, amely valamennyi román területre vonatkozik. A Románia-elnevezés *Martin Felmer* szász történésztől származik a XVIII. századból, majd utána a Havasalföldön 1816-ban letelepedett *Dimitrije Philippide* görög történész használja először a Románia kifejezést.

Titu Maiorescu román történész, aki a XIX. század elejéig tartó román történelmet két szóval intézi el: keleti barbarizmus, már 1868-ban leleplezte ezt a fajta történelemhamisítást:

„1812-ben *Petru Maior* megírja történelmi művét a románok kezdeteiről Dáciában. Tételének bizonyítására, hogy tudniillik mi a rómaiak romlatlan leszármazottai vagyunk, *Maior* azt állítja, hogy a rómaiak teljesen megsemmisítették a dákokat, e két nép között tehát nem történt semmiféle keveredés. Így aztán latin voltunk történelmi bizonyítása a történelem meghamisításával kezdődik.

Elszomorító, hogy a román értelmiség képtelen megérteni: román nemzeti mivoltunk építményét nem helyezhetjük olyan alapokra, amelyeknek valótlanúság a magja” – írja Titu Maiorescu.

1874-ben George Panu román történész *A történelem tanulmányozása a románoknál* c. dolgozatában átfogó körképet rajzol arról, hogy „a román értelmiség milyen torzításokkal, túlzásokkal és hányféle koholmánnyal próbálkozik annak érdekében, hogy kedvezőbb helyet biztosítson a románoknak az európai történelemben.”

Ez a fajta román politika sajnos számunkra tragikus sikerrel járt az első világháborút követő „béketárgyalásokon”. A nagyhatalmak képviselői közül sokan nem vették észre Bukarest, Prága és Belgrád küldötteinek cseleit és hazugságait, és elhitték a hamis statisztikákat és elferdített térképeket, amelyek Trianonból a diplomácia történetének egyik legigazságtalább „békéjét” csinálták. Lloyd George brit miniszterelnök, aki később rájött, hogy becsapták, így nyilatkozott: „Az egész dokumentáció, amelyet szövetségeseink (Bukarest, Prága és Belgrád) Trianonban rendelkezésünkre bocsátottak csaló és hazug volt. Mi is hamis alapon döntöttünk”.

Az akkori olasz miniszterelnök, Francesco Nitti erről így ír: „Magyarország szenvedte a legsúlyosabb területi és gazdasági veszteségeket. Ez a szerencsétlen nagy ország, amely a törököktől megmentette a civilizációt és a kereszténységet, olyan kegyetlen bánásmódban részesült, amire nincs más magyarázat, mint azoknak a rablásvágya, akik Magyarországot körülveszik. Továbbá az a tény, hogy az alantasabb népek, látván az erősebb legyőzését, teljes tehetetlenségre kívánják kárhozatni.

A győztesek büszke ellenállásáért gyűlölik Magyarországot. A szocialisták sem szeretik, mert a legnehezebb körülmények között is ellenállt a külső és belső kommunizmusnak.

Ilyenformán Magyarország minden igazságtalanságot védelem nélkül és minden cselszövést védekezés nélkül volt kénytelen elszenvedni” – emlékezett Trianonra az olasz miniszterelnök.

„Nem tudományosan fogalmazok, amikor azt mondom, hogy a román történelem a XIX-XX. század fordulóján tulajdonképpen egy nagy átverés. Nagy átverése, nagy becsapása a nemzetközi közvéleménynek. És itt most nem a dákoromán elmélet érveiről beszélek, mert ilyenek szinte nem is léteznek, hanem azokról a hamis politikai érvekről, hatalmas politikai kampányokról, amiket Németországtól Amerikáig, Franciaországtól Olaszorszáig bevetettek és amelyekre valóban az a szó illik: átverés.

Hitler „Mein Kampf”-ja óta jól tudjuk, hogy nem az a fontos: igazak-e érveink vagy sem, hanem az, hogy hatásosak-e, eredményesek-e, vagy

sem. Nem véletlen, hogy Trianon után 5-10-12 évvel több francia, angol, olasz politikus, például Francesco Nitti olasz miniszterelnök, vagy Henri Pozzi, vagy például a brit, később világhírűvé vált gazdasági szakember Keynes, vagy a politikus Lloyd George, aki ott ült Trianonban a békekonferencia asztalánál, vagy félig vagy a sorok között, vagy teljesen elhatárolódtak a trianoni diktátumtól. Ezzel beismerték, hogy ott őket becsapták. Néhány példa szomszédaink ilyenfajta átverési ténykedésére: Benes, az akkor 36 éves fiatal cseh külügyminiszter, azt állította: az Ipoly hajózható folyó. Holott egy kisebb kutya is átugorja, tehát nem hajózható. Bratianu román miniszterelnök, aki 200 fős delegációjával érkezett a konferenciára, sok csinos hölgygel és urakkal, azt lódtította a nemzetközi értekezleten, hogy „Debrecine, Debrecen, ősi román város, ahol csak a csendőrök, meg a rendőrök magyarok, a nép, az román”. Jóllehet, Debrecenben nem nagyon lehet román embert találni, hacsak nem turistákat, de sajnos a nyugati politikusoknak, akik Magyarország sorsáról döntöttek, nem voltak elleninformációi. A román történelmi propaganda igazolta, hogy a hazug és valós információ hatalom- és történelemformáló erő”.

A magyarság nyolc országba szétszórva nem hajlandó tovább tűrni faji megalázását és kifosztását. A trianoni döntést felülvizsgáló történelmi megállapodást szeretne kötni a szomszédokkal, amire a helsinki megállapodás lehetőséget is ad.

Az elcsatolt területeken még mindig égbekiáltó a magyargyűlölet és a jogfosztott magyarok kisémmizése, hogy ez ellen nemzetközi összefogással tennünk kell valamit. A magyar nép ezért nem tudja elfelejteni a trianoni tragédiát.

A haza bölcse, Deák Ferenc is erre figyelmezteti a nemzetet:

„Amit az erő és a hatalom elvesz, azt az idő és a kedvező szerencse visszahozhatja! De amiről a nemzet önmaga lemondott, annak visszaszerzése mindig nehéz és kétséges.”

(Magyar Fórum, 2001. december 6.)